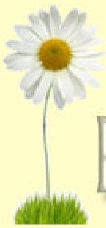
Ey dost, ey kardeş, ey herkes!
Yazın tarihini gül soykırımının
Aya vardığınızda!

Furuğ Ferruhzad

Seçme Şiirler

Papatyakütüphanesi yayini

„Dünya ne ki sevgilim
benim sana yaptığım kubbe yanında?
düşsün, olsun, bırak
içinde yıldızlar patlıyor,
kolaydır inanmak kadar inanmamak da. "

Furuğ FERRUHZAD

Furuğ FERRUHZAD

5 Ocak 1935 de Tahran'da doğdu. Babası Albay olan Furuğ Ferruhzad 16 yaşında Liseyi bitirdi ve İran'ın ünlü simalarından Pevez Şapur ile evlendi. Bir oğlu oldu. Üç yıl süren evliliği boşanmayla sonuçlandı ve oğlunu bir daha göremedi. Yaşamını yazarlık, gazetelerde editörlük yaparak kazandı. İbrahim Gülüstan'la tanıştı ve sinemaya başladı. Sinemada oyunculuk, senaristlik, kameramanlık, yönetmen yardımcılığı, dublaj, montaj ve yaratıcı film editörlüğü yaptı. 1962 yılında yaptığı belgesel filmi o yıl İtalya'da Belgesel Filimler Festivalinde birinciliği elde etti. 1963 yılında yaptığı "Kara Ev" filmi, Almanya'da düzenlenen Ober Havzen Film Festivalinde en iyi film ödülünü aldı. Bu filmin çekimleri için gittiği Tebriz Cüzamlılar Evi'nden bir çocuğu evlat edindi. 13 Şubat 1967'de geçirdiği trafik kazasında yaşamını yitirdi. 1962 yılında Ferruhzad ile ilgili, birisi Unesco diğeri Beernardo Bertolicci tarafından iki belgesel film hazırlandı ve yayınladı.

Çağımız İran şiirinin önde gelen kadın yazarlarından olan Furuğ Ferruhzad ilk şiirlerini İlkokulu bitirdiği yıllarda yazdı. Gazel türü bu şiirlerin ardından İlk şiir kitabı "Tutsak" yayımlandı. Bir yıl sonra da kocası Pevez Şapur'a ithaf ettiği "Duvar" adlı kitabı yayınlandı. "Yeniden Doğuş" adlı kitabıyla şiirinde zirveye ulaştı. ölümünden sonra çalışmaları Soğuk Mevsim adı altında bir kitapta toplandı.

Düşünceleri ve şiirleriyle İranlı kadınları olduğu kadar, baskıcı rejimlerde yaşayan kadınları da etkiledi. Kadınların sorunlarını ele aldığı şiirleri fikirleri şiddetli tartışmalara neden oldu. İran toplumunun kadınlara karşı uyguladığı ayrımcılığı eleştirdi ve kadınların, daha iyi koşullarda bir yaşama kavuşmasını ve haklar elde etmesini savundu. Şah döneminin despotluğuna da karşı çıktı. Bazı şiirleri kimi zaman erotik bulunmuştur. Şairin şiirleri ve yaşamı hakkında çok sayıda makale ve kitap yayınlandı, yaşamı filme alındı.

Yapıtları:
“Tutsak” 1955
“Duvar” 1956
“İsyan” 1957
"Yeniden Doğuş" 1963
“İnanalım Soğuk Mevsimin Başlangıcına” yı tamamlayamadan öldü. 1967

çevrilen yapıtları:
Sadece Ses Kalıcıdır. Çev. Cavit Mukaddes. Yapı Kredi Yayınları, Ocak 1997
Sonsuz Günbatımı Çev. Onat Kutlar, Celal Hosrovşahi. Ada Yayınları, Şubat 1989
Bütün Şiirleri. Çev. Kutlukhan Eren. Şule Yayınları 1999
Dünya Sevmek İçin Çok Küçük (Mektuplar, söyleşiler, anılar) Çev. Kenan Karabulut, Gri Yayınevi Mart 2006
Furuğ. Çev.Kenan Karabulut. Gendaş. Ekim 2002

Önemli Filmleri:
“Su ve Isı” , “Dalga Mercan ve Kaya” , “Bir Ateş” , "Cüzzamlılar" , “Ev Karadır”

Ödülleri:
1962 yılında yaptığı belgeselle İtalya belgesel filmler festivalinde birincilik.
1963 yılında “Kara Ev” filmiyle, Almanya Oberhausen Film Festivalinde en iyi film ödülü.

İÇİNDEKİLER

Kızılgül

kızıl gül
kızıl gül
kızıl gül

o beni kızıl gül bahçesine götürdü
ve ıstıraplı saçlarıma kızıl gül taktı karanlıkta
ve sonunda
kızıl gül yaprağı üstünde benimle yattı

ey felçli güvercinler
ey adetten kesilmiş deneyimsiz ağaçlar, ey kör
pencereler
yüreğimin altında ve derinliğinde uyluklarımın, şimdi

kızıl bir gül sürgün vermekte
kızıl gül
kızıl
bir bayrak gibi
ayaklanmada

ah, ben gebeyim, gebeyim, gebe

Yeniden Doğuş

-İbrahim Golestan'a-

tüm varlığım benim, karanlık bir ayettir
seni, kendinde tekrarlayarak
çiçeklenmenin ve yeşermenin sonsuz seherine götürecek.
ben bu ayette seni ah çektim, ah
ben bu ayette seni
ağaca ve suya ve ateşe aşıladım!
yaşam belki
uzun bir caddedir, her gün filesiyle bir kadının geçtiği,
yaşam belki
bir urgandır, bir adamın daldan kendini astığı,
yaşam belki okuldan dönen bir çocuktur,
yaşam belki, iki sevişme arası rehavetinde yakılan bir sigaradır,
ya da birinin şaşkınca yoldan geçişi,
şapkasını kaldırarak,
başka bir yoldan geçene anlamsız gülümsemeyle 'günaydın' diyen.
yaşam belki de o tıkalı andır,
benim bakışımın senin buğulu gözlerinde kendini paramparça yıktığı
ve bir duyumsama var bunda
benim ay ve karanlığın algısıyla birleştireceğim.
yalnızlık boyutlarındaki bir odada,
aşk boyutlarındaki yüreğim,

kendi mutluluğunun sade bahanelerini seyreder,
saksıda çiçeklerin güzelim yok oluşunu
ve senin bahçemize diktiğin fidanı
ve bir pencere boyutlarında öten
kanarya ötüşlerini.
ah..
budur benim payıma düşen,
budur benim payıma düşen,
benim payıma düşen,
bir perde asılmasının benden aldığı gökyüzüdür,
benim payıma düşen, terk edilmiş merdivenlerden inmektir
ve ulaşmaktır bir şeylere çürüyüşte ve gurbette,
benim payıma düşen anılar bahçesinde hüzünlü gezintidir.
ve 'ellerini
seviyorum' diyen
sesin hüznünde ölmektir..
ellerimi bahçeye dikiyorum,
yeşereceğim, biliyorum, biliyorum, biliyorum
ve kırlangıçlar mürekkepli parmaklarımın çukurunda
yumurtlayacaklardır..
küpeler takacağım kulaklarıma
ikiz iki kızıl kirazdan
ve tırnaklarımı papatya çiçekyaprağıyla süsleyeceğim.
bir sokak var orada,
aynı karışık saçları, ince boyunları ve sıska bacaklarıyla
küçük bir kızın masum gülüşlerini düşünüyorlar
bir gece
rüzgarın alıp götürdüğü.
bir sokak var benim yüreğimin
çocukluk mahallesinden çaldığı,
zaman çizgisinde bir oylumun yolculuğu
ve bir oylumla gebe bırakmak zamanın kuru çizgisini
bilinçli bir imgenin oylumu
aynanın konukluğundan dönen.
ve böylecedir,
birisi ölür

ve birisi yaşar.
hiçbir avcı,
çukura dökülen hor bir arkta inci avlamayacaktır.
ben hüzünlü küçük bir periyi biliyorum
okyanusta yaşayan
ve yüreğini tahta bir kavalda
usul usul çalan
küçük hüzünlü bir peri
geceleri bir öpücükle ölen
ve sabahları bir öpücükle yeniden doğacak olan..

Furuğ Ferruhzad (1935 – 1968)

Çeviri: Haşim Hüsrevşahi

Tutsak

seni istiyorum ve biliyorum
asla koynuma almayacağım
sen o aydın ve pırıl, pırıl gökyüzüsün
ben bu kafeste bir tutsağım
kara ve soğuk parmaklıklar ardından
gözlerim hasretle bakıyor yüzüne doğru
bir elin uzanışını düşlüyorum,
ansızın ben de uçayım sana doğru
boş bir anda düşlüyorum
bu sessiz hapishaneden uçmayı
gülerek gardiyan adamın gözüne
yanında yaşama yeniden başlamayı
düşlüyorum ancak bilirim asla
bu kafesten kurtulmaya gücüm kalmamış
gardiyan adam istese bile
kanatlanıp uçmaya soluğum kalmamış
parmaklıklar ardında her sabah
bir çocuğun bakışı güler bana doğru
sevinç şarkılarına başladığımda
dudağında öpücükle gelir bana doğru
şayet bir gün, ey gökyüzü
kanatlanırsam bu sessiz evden
ağlayan çocuğa nasıl söylerim
tutsak bir kuşum vazgeç benden
bir mumum, canımın alazıyla
harabeleri aydınlatırım
sönüklüğü seçersem eğer
bir yuvayı yıkıp dağıtırım

Çeviren: Haşim Hüsrevşahi
Yeniden Doğuş'tan

Gece Görüşmesi

Ve o sasirtici yüz
Konustu benimle pencerenin öbür yanindan ve dedi ki:
«Hak, açip gözünü gorenindir
Ben ürkütücuyüm yitme yitme duygusu gibi
Ama gene de tanrim,
Nasil korkulur benden?
Sisli çatilari üstünde gökyüzünün
Hfif ve basibos dolasan
Bir uçurtmadan baska
Hiç bir sey olmayan benden?
Askimi, istegimi, nefret ve acilarimi
Gece ayriliginda mezarlarin
Kemirmistir adi ölüm olan bir fare...'
Ve o sasirtici yüz
Ince, uzun ve çok zayif
Akan çizgileri esen rüzgarla
Her an silinen ya da degisen
Ve yumusak ve uzun saçlari
Kapilarak gecenin görünmez dalgalarina
Serilen karanligin ovalarina
Deniz dibi bitkileri gibi
Akti pencerenin öbür yaninda
Ve bagirdi:
"Inanin ne olur bana!
Diri degilim ben! "
Saydam çizgilerin ardinda hala
Görüyordum karanligin koyulasmasini ve gümüs çam kozalaklarini
Ama o
Salmiyordu her seyin üstünde ve sonsuz yüregi
Ulasiyordu doruklara
Sanki yesil duygusuydu agaçlarin
Ve sonsuza dek sürüyordu gözleri

“Haklisiniz
Hiç aynaya bakmadim ben
Ölümümden sonra
Öylesine ölüyüm ki artik hiç bir sey
Kanitlayamaz
Benim ölümümü
Ah!
Duydun mu kuytu köselerinde bahçenin
Geceye siginip ayisigina kosan
Agustos böceginin sesini?
Belki de tüm yildizlar
Yitik bir gökyüzüne göçüp gitmisler
Ve kent, nasil issizdi kent
Bütün bir yol boyu
Kimseyle karsilasmadim
Rengi uçuk heykeller
Tütün ve toz kokan
Bir kaç çöpçü
Ve yorgun, uykulu bekçilerden baska kimseyle
Yazik
Ölmüsüm ben
Ve sanki ayni bosuna gecenin devamidir
Gece...”
Sustu
Ve aglama duygusu ve aci ve kederle doldurdu
Gözlerinin uçsuz bucaksiz alanini
“Hiç düsündünüz mü
Yasamin kederli maskesinin golgesi altinda
Yüzlerini gizleyen
Sizler
Bu üzücü gerçegi?
Bugün yasayanlarin
Bir baska dirinin posasindan baska, bir sey olmadigini?
Sanki ilk gülüsünde
Yaslanip gitmistir bir çocuk
Ve nasil güvenebilir simdi bu yürek
-Bu asil sözleri degistirilmis,

-Bu bozulmus mezar yaziti
-Bu tasa kesmis sayginligina
Kendisinin?
Belki de var olma aliskanligi
Ve yatistiricilar
Çoktan tüketmistir insanin
Saf ve yalin iskeletini
Belkide issiz bir adaya
Alip götürmüslerdir
Ruhlarimizi
Belki de düste görmüsümdür ben agustos böceginin sesini
Belki de rüzgarli süvarilerdir
Bu tahtadan mizraklara yaslanmis
Bekleyip duran sabirli yayalar
Ve o yüce düsünceli bilgeler olmali
Bu zayif, beli bükülmüs afyon düskünleri
Dogru olmali dogru olmali kimse
Beklemiyor artik bir baslangici
Ve yüregi askla dolu genç kizlar
Uzun igneleriyle nakislarinin
Delmisler çabuk kanan gozlerini
Simdi duyulan sabah uykularinin derinliklerinde
Yankimasidir Karga seslerinin
Ve kendilerine geliyor aynalar
Tek tek ve yapayalniz biçimler
Teslim oluyorlar simdi
Uyanisin dalgin saatlerine
Ve gizli saldirisina karanlik karabasanlarin
Yazik
Tüm anilarimla biriikte ben
Kanli masallar söyleyen, kan'dan
Hiç böylesine küçülmüç yasamayan gururdan
Firsatimin sonunda bekliyorum
Ve kulak veriyorum: Hiç ses yok
Ve çok derinden bakiyorum: Kipirdamiyor bir yaprak bile
Ve temizligin
Ta kendisi olan adim

Tozuna bile dokunamiyor simdi
Mezarlarin...”
Titredi
Ve birden döküldü iki yana
Ve uzun iç çekisler gibi uzandi bana
Yariklardan çikarak
Yalvaran elleri
“Çok soguk
Çizgileriim kesiyor rüzgar
Düsünüyorum bir tek insan var mi simdi
Yikilmis yüzüyle
Tanismaktan
Korkmayan?
Zamani degil mi artik
Açilsin bu pencere, açik açik açik
Yagsin gökyüzü oradan
Kendi kimliginin ölüm namazini
Kilsin insan inleyerek? ”
Belki de bir kus sesiydi o yankilanan
Ya da rüzgar, agaç dallari arasindan
Ya da ben bir üzüntü ve utanç dalgasi gibi
Çikmazlarindan yüregimin
Yükselen ben
Gördüm birden o iki el
iki aci sitem
Benim ellerime dogru uzanan
Yalanci tan isiginin aydinliginda
Yokoldu.
Ve bagirdi bir ses
Soguk ufuklardan:
“Hosça kal! ”

Bahçenin Fethi

Başımızın
Üstünden uçan
Ve giren serseri bir bulutun karışık düşüncelerine
Ve sesi kisa bir mızrak gibi geçen, ufku baştanbaşa
O karga
Kente götürecek bizim haberimizi
Herkes biliyor
Herkes biliyor
Sen ve ben o soğuk asık yüzlü delikten
Bahçeyi gördük
Ve kopardık elmayı
0 oynaşan ve uzak daldan
Herkes korkuyor
Herkes korkuyor ama sen ve ben
Ulaştık ışığa, suya, aynaya
Ve korkmadık
Ne pamuk ipliğiyle birleşmesi iki adın, söylemek istedigim
Ne de bir buluşma yıpranmış bir defterin sayfalarında
Benim mutlu saçlarımdır söz konusu olan
Senin yanık kırmızı şakayık öpüşlerini taşıyan saçlarım
Ve içtenliği tenimizin
Çıplaklığımızın parıltısı
Balık pulları gibi
Söz konusu olan gümüş rengi türküsüdür yaşamın
Tan ağarırken kaynaktan fışkıran
Biz o yeşil ve akan ormanda
Bir gece yaban tavşanlarından sorduk
Ve kaygılı, soğukkanlı denizde
Incilerle dolu istiridyelerden
Ve o tuhaf ve fatih dağda
Genç kartallardan sorduk
Ne yapmalıyız?
Herkes biliyor

Sessiz ve soğuk uykusuna ulaştık biz simurgların
Gerçeği bahçede bulduk
Bilinmez bir çiçeğin utangaç bakışında
Sınırsız bir anda bulduk ölümsüzlüğü
Iki güneş birbirine bakıp dururken
Söylemek istediğim korkak fısıltılar değil karanlıkta
Gündüzdür söz konusu olan ve ardına kadar açık pencere
Ve tertemiz hava
Ve bir ocak tüm yararsız şeylerin yanıp gittiği
Ve apayrı bir ekinin tohumlarını taşıyan tarla
Ve doğum ve gelişme ve gurur
Bizim seven ellerimizdir söz konusu olan
Bir köprü kuran kokular, ışıklar ve esintilerle
Gecenin üstünde
Çimenliğe gel
Kıyısız çimenliğe ve çağır beni
Ibrişim çiçekleri usulca nefes alırken
Çağır bir ceylan eşini çağırır gibi
Perdeler bir gizli acıyla dolu
Ve toprağa bakıyorlar
Masum güvercinler
Kendi beyaz burçlarının tepelerinden

Yeniden Merhaba Diyeceğim Güneşe

Yeniden merhaba diyeceğim güneşe
Gövdemde akan nehirlere
Bulutlar gibi uzayıp giden düşünceme
Benimle birlikte kuru mevsimlerden gecen
Bahçemdeki ağaçların hüzünlü büyümesine
Gecenin kokusunu hediye eden kargalara
Yaşlılık biçimim olan ve aynada yaşayan anneme
Tekrarlanan şehvetimle döllenen yeryüzüne
Yeniden merhaba diyeceğim
Geliyorum, geliyorum, geliyorum,
Saçlarımla: Yeraltı kokularının devamı
Gözlerimle: Karanlık tecrübesiyle
Duvarların ötesinden kopardım dallarımla,
Geliyorum, geliyorum, geliyorum,
Ve aşkla dolu avluda bekleyen kıza
Yeniden merhaba diyeceğim.

Pencere

Bir pencere, bakmaya
Bir pencere, duymaya
Bir pencere, yeryüzünün yüreğine ulaşan tıpkı bir kuyu gibi
Tekrarlanan mavi şefkatin enginlerine açılan.
Yalnızlığın küçücük ellerini
Cömert yıldızların verdiği gece bahşişi kokularıyla
Dolduran bir pencere
Belki de konuk etmek için güneşi şamdan çiçeklerinin gurbetine
Bir pencere, yeter bana

Oyuncak bebeklerin ülkesinden geliyorum ben
Bir resimli kitap bahçesinde
Kâğıt ağaçların gölgesi altından
Toprak yollarında geçip giden
Kurum mevsiminden, kısır aşk ve dostluk deneylerinin
Sıralarında veremli okulların
Alfabelerin soluk harflerinin büyüdüğü yıllardan
Ve karatahtaya taş sözcüğünü yazar yazmaz çocuklar
Ulu ağaçlardan sığırcıkların çığlık çığlığa kanat çırparak
Uçup gittikleri
O andan
Etobur bitkilerin köklerinden geliyorum ben
Ve hâlâ başım
Dopdolu
Bir deftere toplu iğnelerle
Çakılan
O kelebeğin yabancı sesiyle

Asılınca güvenim adaletin koptu kopacak ipiyle
Ve bütün kentte
Parıldayan ışıklarımın yüreğini parça parça edince onlar
Koyu renk mendiliyle yasanın, bağladıklarında
Aşkımın çocuksu gözlerini
Ve isteğimin acı şakaklarından
Fışkırdığında kan
Yaşamım artık
Hiçbir şey olmadığında, hiçbir şey olmadığında duvar saatinin
tiktaklarından başka
Anladım birden yolum yok yolum yok yolum yok
Çılgınca sevmekten başka

Bir pencere yeter bana bir tek pencere
Bilince ve bakışa ve suskunluğa
İşte öylesine boy atmış ki ceviz fidanı
Anlatabilir artık genç yapraklarına tüm bir duvarı
Ve sor aynadan
Adını kurtarıcının
Ve işte senden daha yalnız değil mi
Ayaklarının altında titreyen yeryüzü?
Yıkıntı elçiliğini, peygamberler
Kendileriyle birlikte getirmediler mi çağımıza?
Ve yankıları değil mi o kutsal metinlerin
Bu patlamalar art arda
Bu zehirli bulutlar?
Ey dost, ey kardeş, ey herkes!
Yazın tarihini gül soykırımının
Aya vardığınızda!

Düşler
Ne kadar safsalar o yükseklikten düşer ölürler
Şimdi dört yapraklı bir yoncayı kokluyorum ben
Eski düşüncelerin gömütünde boy atmış yonca
Ve soruyorum saflığın ve bekleyişin kefeninde toprak olan o kadın gençliğim miydi benim?
Çıkabilecek miyim yeniden o merak merdivenlerinden?
Merhaba diyebilecek miyim o iyi Tanrı'ya çatılarda dolaşan?

Seziyorum zaman geçip gitti artık
Seziyorum an, tarihin yapraklarından benim payıma düşendir
Seziyorum aldatıcı bir aralıktır bu masa saçlarımla o garip ve kederli adamın elleri arasında

Bir şey söyle bana
Teninin tüm sevgisini sana bağışlayan insan
Ne istiyor diri kalma duygusundan başka?
Bir şey söyle bana
Kıyısındayım pencerenin
Ve güneşle bağlantıda...

Çev: Onat Kutlar - Celal Hosrovşahi

CUMA

sessiz Cuma
terk edilmiş Cuma
eski sokaklara benzer hüzünlü Cuma
hastalıklı tembel Cuma
sünen sinsi esnemeler Cuması
bekleyişsiz Cuma
teslim olmanın Cuması

boş ev
sıkıntılı ev
gençliğin baskınına kapalı ev
karanlık ev ve güneşin hayali ev
yalnızlık, fal ve kuşku evi
perde, kitap, dolap ve resimler evi

ah ne denli dingin ve gururla geçiyordu
garip bir su akıntısı gibi
bu terk edilmiş sessiz Cumalarda
bu sıkıntılı evlerde
benim yaşamım
aaah ne denli dingin ve gururla geçiyordu...

Çev: Haşim Hüsrevşahi

Ayın Yalnızlığı

Karanlık boyunca
Cırcırböcekleri bağırdı:
"ay, ah büyük ay..."
Karanlık boyunca
Şehvetli bir ahın yükseldiği
Dallar, o uzun elleriyle
Ve teslim olmuş esinti
Gizli ve bilinmeyen tanrıların emirlerine
Ve saklı bin bir nefes, toprağın gizli yaşamında
Ve o ışığın gezgin çemberinde, ateşböceği
Tahta tavanda tıkırtı
Perdede gece
Gölde kurbağalar
Hep beraber
Hep beraber, bir avaz
Tan ağarıncaya kadar bağırdı:
"Ay, ah büyük ay..."
Karanlık boyunca
Ay ay ışığında ışıdı
Ay
Kendi gecesinin yalnız kalbiydi
Altın renkli öfkesinde patlıyordu

EY İNCİ DOLU ÜLKE

fethettim
kaydettirdim kendimi
bir adla bir kimliği süsledim
ve varlığım somutlandı bir numarayla
öyleyse yaşasın 678 sayılı,Tahran'ın 5 nolu bölgesinde kayıtlı sakini

her yönden içim rahat artık
anavatanın şefkatli kucağı
gurur dolu geçmişin emziği
medeniyetin ve kültürün ninnisi
ve yasanın çıngırağının şıkırtısı
ah
her yönden içim rahat artık

içime sığmayan sevinçle
pencerenin önüne gittim
ve tozan hayvan pisliklerinin
çöp ve idrar kokularının birbirine karıştırdığı havayı
içime çektim istekle
678 kere
ve 678 borç makbuzuna
678 iş dilekçesine yazdım:
Furuğ Ferruhzad

gül,bülbül ve şiir ülkesinde
yaşamak bir nimettir
hele ki
varlığın,yıllar yıllar sonra kabulleniliyorsa

öyle bir yer ki
perdenin aralığından ilk resmi bakışımla
678 şairi görüyorum
ki bu hokkabazlar,garip dilenci kılıklarıyla
ölçü ve uyak peşindedirler çöplükte
ve ilk resmi ayak sesimden ürküp
birdenbire kara bataklıklardan havalanan
iş olsun diye karga kılığına girmiş,rumuzlu 678 bülbül
uyuşuklukla,aylak aylak gündüzün kıyısına uçuyor
ve aldığım ilk resmi nefese
heybetli plsko fabrikalarının mahsulü
678 kızıl gülün kokusu karışıyor
yaşamak bir nimettir, evet
hızlı kemankeş Şeyh Ebu Palyaço
ve dümbelekzadelerden tanburi,şarkı mırıldanıcısı Şeyhi'n yurdunda
baldır,bacak,göğüs yıldızlarından ağır topların
ve sanat dergilerinin arka sayfalarının şehrinde
''aman bana ne,boş ver''felsefesi müelliflerinin beşiği
zeka olimpiyatları tahtıveranı,aman!
sesli,görüntülü,taşınabilir neye el atsan
sivri zeka bir aceminin korna sesi geliyor
ve milletin seçkin fikir adamları
ekabir sınıfında arz-ı endam ettiklerinde
göğüslerinde 678 elektirikli ızagara ile
ve iki bileklerinde 678 Navzer saat diziliyke
anlıyorlar ki
güçsüzlüğün nedeni,kesenin boşluğudur,cahillik değil
fethettim evet fethettim
şimdi bu fetih sevinciyle
aynanın önünde,iftiharla,678 veresiye mumu yakıyorum
ve rafa zıplayıp çıkıyorum ve izninizle
hayatın yasal faydaları üzerine
iki çift kelam etmek istiyorum huzurunuzda
hayatımın yüksek binasının ilk kazmasını

coşkulu alkışalr eşliğinde
kendi tepeme indiriyorum
ben yaşıyorum evet bir zamanlar yaşayan Zayenderud gibi
ve halkın tekelindeki bütün imkanları kullanacağım ben de
yarından itibaren
milli nimetlerle dolu şehrin sokaklarında
ve telgraf direklerini akan gölgeleri arasında
gezip dolaşabilirim
ve gururla umumi helaların duvarına 678 defa
"yazı yazdım eşkeler gülsün diye"
yazabilirim

yarından itibaren
gayretli bir vatansever gibi
her çarşamba öğleden sonra toplumun
şevk ve heyecanla peşinden gittiği
yüce idealden bir hisseyi
kalbimde ve beynimde taşıyabilirim
o bin riyallik bin hevesperverden
buzdolabı,mobilya,perde masrafı
ya da 678 doğal oyun karşılığı sayılabilecek hisseyi alıp
bir gece 678 vatan evladına bağışlayabilirim

yarından itibaren
Haçik'in dükkanındaki zulada
bir kaç gram birinci kalite halis maldan birkaç nefes çekip
bir kaç kase dalavereli pepsi kola içitikten sonra
ve birkaç ya hak ya hu ve vah vah ve hu hu savurduktan sonra

mütefekkir fazıllar ve münevver faziletliler
ve lay lat lom mektebi müdavimleri arasına resmen katılabilirim
ve 1678 Şems-i tebriz yılı dolaylarında

yoksul tezgahlarda resmen basıma yollanacak olan
hayatımın büyük romanının ilk eskizlerini
678 orjinal,özel Oşno sigara paketinin iki yüzüne yazabilirim

yarından itibaren
kendimi 678 devre için kadife kaplı bir makamda
toplanma ve geleceği garantileme meclisine
ya da hamdü sena meclisine
sarsılmazbir güvenle
konuk edebilirim
zira ben
kültür-sanat-dalkavukluk dergilerinin bütün içeriğini okurum

ve "doğru yazma"kaidesini bilirim
ben gözlerimi öyle yaratıcı bir kitle içinde açtım ki hayata
ekmekleri yoktu ama ufukalrı açıktı,geniş meydanları vardı

ve şimdiki coğrafya sınırları
kuzeyden yemyeşil Tir Meydanı'na
güneyden kadim İdam Meydanı'na
ve izdihamın bol olduğu yerlerde Tophane Meydanı'na dek ulaşmıştır

ve emniyet asayişin parlak göklerinin sığınağında
sabahtan akşama alçıdan yapılmış 678 güçlü kuvvetli,yapılı

678 melek eşliğinde
-hem de balçıktan yaratılmış melekler-
sükun ve sükut projelerini tebliğ etmekle görevliler.
fethettim evet fethettim
öyleyse yaşasın 678 doğumlu Tahran'ın 5 nolu bölgesinde kayıtlı

sakini
ki azim ve iradesi sayesinde

öyle yüksek makamlara erişmiştir ki
yerden 678 metre yükseklikteki
bir pencere pervazında karar kılmıştır
ve kendini
işte bu pencereden-merdivenlerden değil-
bir çılgın gibi anavatanının kucağına
fırlatma onuruna sahiptir
ve son vasiyeti budur:678 altın kuşağında
Üstad Hazreti Abraham Sahba
bir ağıt yaksın kendi hayatının ağıtı olmak üzere
hassstir uyağında

AKBABA

Tepemde bir akbaba
hırsla ölmemi bekliyor,
ben ise düşünüyorum
nasıl bir tuzak kurayım ki
bana yaklaşsın da
onu vurayım.

Soluk almak için
oturmaya kalksam
işte yıkıldı diye
saldırıyor yüzüme,
onu vurmak için
anlayınca fırsat beklediğimi
hızla dönüyor gökyüzüne.

Kuşaktan kuşağa
onca insanlar öldü
yem olarak, şu ihtiyar akbabaya.

Deneyimlerim sesleniyor ki
bitimindeyiz zamanın
yaklaşan bir sonu var
ya senin, ya ihtiyar akbabanın.

Bu cadı, bu kocamış
leş yiyenin yazgısı, sana bağlı
başaramazsan eğer
sıran geldi demektir

Tepemde bir akbaba
hırsla bekliyor ölmemi
vay eğer
fırsatı ben kaçırırsam.

Dökülüyor suskunluğuna akşamın
ezanın ayak sesleri
kent akşamının hayalinde yanıyor,
altın ormanları düşlerin
ve odamın suskunluğunda
cuma akşamıyla uğraşıyor
ezanın ayak sesleri.

Benim elimde kitap
cuma akşamı sessiz
kopuk kopuk geliyor kulağıma,
ezan
kime söylüyor
ne diyor
kent
uğraşıyor Cuma akşamıyla
ve o garip ses
yalın bir köylü gibi
yitiyor kentin çağıltısında
ben yine
kitap okuyorum.

Çev: Sobhi Babek

Kurulmuş Bebek

Bunlardan önce, ah, evet
Bunlardan önce sessiz kalınabilirdi

Saatler boyunca
Ölülerin bakışı gibi sabit bir bakışla
Dalınıp kalınabilirdi bir sigaranın dumanında
Dalınıp kalınabilirdi bir fincanın şeklinde
Halıdaki renksiz bir çiçekte
Duvardaki belli belirsiz bir çizgide
Kuru el ayalarıyla
Perde bir tarafa çekilebilirdi ve görülebilirdi
Sokaktaki yağmurun hızla yağdığı
Renkli, küçük uçurtmasıyla bir çocuğun
Ayakta durduğu, bir kemerin altında
Eski bir at arabasının boş meydanı
Aceleyle, hayhuylar arasında terk ettiği

Devamlı aynı yerde kalınabilirdi
Perdenin yanında, ama kör, ama sağır

Bağırılabilirdi
Gayet yabancı bir sesle, gayet yabancı bir sesle
"Seni seviyorum"
Güçlü bir adamın kollarında
Güzel ve sağlam bir nesne olunabilirdi
Deriden yapılmış sofra gibi bir vücutla
Sert ve iri göğüslerle
Bir sarhoşun, bir delinin, bir berduşun yatağında
Bir aşkın temizliği kirletilebilirdi
Zekayla aşağılanabilirdi
Hayret verici tüm bulmacalar
Sadece bulmaca çözülebilirdi
Sadece saçma bir cevap bulunarak hoşnut olunabilirdi
Saçma bir cevap, evet, beş veya altı harflik

Bir ömür oturulabilirdi
Öne düşmüş bir başla
Soğuk bir mezarın ayakucunda
Meçhul bir Tanrı görülebilirdi
Zayıf bir inanç birkaç kuruşla bulunabilirdi
Mescidin odaları çürütülebilirdi
“Ziyaretname” okuyan yaşlı adamın yaptığı gibi

Sıfır misali; toplamadaki, çarpmadaki, çıkarmadaki
Sonuç daima aynı olunabilirdi
Gözlerim kahrının kozasında
Yıpranmış bir ayakkabının renksiz tokası sanılabilirdi
Su gibi kendinin derinliklerinde kurutulabilirdi

Bir anın güzelliği, utançla
Şipşak çekilmiş gülünç bir siyah beyaz bir fotoğraf gibi
Sandığın diplerinde saklanabilirdi

Bir günün boş kalmış çerçevesinde
Bir mahkum veya bir mağlubun ya da bir idamlığın resmi asılabilirdi

Posterlerle duvardaki çatlaklar kapatılabilirdi
Daha uyduruk resimler katılabilirdi

Böylece kurulmuş bebekler olunabilirdi
Kendi dünyalarının camdan gözleriyle görebilirlerdi

Bezden bir kutuda
Saman doldurulmuş bir bedenle
Senelerce danteller ve pullarla iç içe uyunabilirdi
Her bir elin anlamsız sıkışıyla
Sebepsiz bağırılabilir ve denebilirdi
“Ah, çok memnun oldum.”

YEŞİL DÜŞ

Bütün gün ağladım aynada
Penceremi ağaçların yeşil düşüne
Açmıştı bahar
Gövdem sığmıyordu yalnızlığın kozasına ve
Kokusu kâğıtlardan örülmüş tacımın
Kaplamıştı gökyüzünü baştan başa
O güneşsiz ülkenin

Yapamıyordum artık yapamıyordum
Sokağın sesi bastırıyordu birden ve kuşların sesi
Kayboluşunun sesi paltoluk çocuk kumaşı toplarının
Şamatası çocukların
İplerin ucunda yükselen
Uçurtmaların dansı
Sabun köpükleri gibi
Ve rüzgâr
Sevişmenin en derin ve karanlık anında esmeye başlayan rüzgâr
Zorluyordu
Surlarını güvenimin sessiz kalesinin
Kendi adıyla çağırıyordu yüreğimi çok eski çatlaklardan sızarak

Bütün gün gözlerimi diktim
Gözlerine yaşamın
O korkak ve kaygılı gözlere
Bakışımdan kaçan
Ve yalancılar gibi gizleniveren
Gözkapaklarının tehlikesiz sığınağına
Hangi tepe hangi doruk?
Tümü dolambaçlı yolların
Bir kavuşma noktası ve son

Bulmuyorlar mı o soğuk ve yok edici ağızda?
Ve ne derdiniz bana ey yalın ve aldatıcı sözcükler?

Ne verdiniz tenin ve isteğin kaçışından başka?
Daha da yalancı olmaz mıydı
Başıma koyduğum ve kokular saçan
Kâğıttan yapılmış taçtan daha yalancı
Saçlarıma iliştirdiğim bir çiçek?

Nasıl da tutuldum çölün ruhuna
Ve uzaklaştırdı beni ayın büyüsü sürünün inançlarından
Nasıl büyüdü yüreğimin yarım kalmışlığı
Tamamlayamadı bir türlü hiç olan yarım öbür yarımı
Durdum nasıl ve gördüm kayıyor
Ayaklarımın altındaki toprak
Ve geçmiyor tenimin bomboş bekleyişine
Sıcaklığı tenimin

Hangi tepe hangi doruk?
Koruyun beni ey kaygılı ışıklar
Aydınlık evler
Çamaşırların ıtırlı tütsülerle güneşli çatılarında salındığı
Koruyun beni ey olgun ve saf kadınlar
Parmakları çocuğun zevkten çıldırtıcı kıpırtılarını izleyen tenleri üstünde
Göğüslerinden süt kokusuyla karışık taze esintiler gelen

Hangi tepe hangi doruk?
Beni koruyun ey ateş dolu ocaklar, uğur boncukları
Karanlık mutfaklardaki türküsü bakır kapların
Yüreği biraz sıkkın mırıltısı dikiş makinalarının
Kavgası sürüp giden süpürgelerle halıların
Koruyun beni ey tutkulu aşklar
Yatağımızı üremenin acı isteği
Cadı suları ve kan damlalarıyla donatıyor

Bütün bir gün boyu bütün bir gün
Terk edilmiş terk edilmiş bir ceset gibi su yüzünde
İlerledim ürkütücü kayalıklara
En derin deniz mağaralarına ve
En etobur balıklara
Durmadan gerildi sırtımın incecik omurgası
Bir ölüm duygusuyla

Yapamıyordum artık yapamıyordum
Yadsıyarak yükseliyordu yoldan ayak seslerim
Daha büyüktü umutsuzluğum sabırdan
Ve geçiyordu bahar o yemyeşil düş
Penceremden
Sesleniyordu yüreğime:
"Bak
Hiçbir zaman ilerlemedin
Battın sen!"

Çev: Onat Kutlar - Celal Hosrovşahi

YERYÜZÜ AYETLERİ

O zaman
Güneş soğudu
Ve bereket topraklardan gitti

Ve çöllerde yeşillikler kurudu
Ve balıklar denizlerde kurudu
Ve toprak
Ölülerini kabul etmez oldu artık.

Bütün solgun pencerelerde gece
Belirsiz bir düşünce gibi
Birikiyor durmadan ve taşıyordu
Ve yollar
Sonlarını karanlığa bıraktılar

Kimse aşkı düşünmez oldu.
Kimse düşünmez oldu yengiyi
Kimse
Hiçbir şey düşünmez oldu artık.

Mağaralarında yalnızlığın
Uyumsuzluk doğdu
Afyon ve esrar kokusuyla kan,
Başsız çocuklar doğdu
Gebe kadınlardan.
Koştular mezarlara sığındılar
Beşikler
Utançlarından.

Kötü günler geldi ve karanlık
Yenilince ekmeğe şaşırtan gücü
Tanrı elçiliğinin
Kaçtılar adanmış topraklardan
Aç ve sefil peygamberler.
İnsanın kaybolmuş kuzuları
Çobanın seslenişini duymaz
oldular
Çöllerin cennetinde.
Aynaların gözlerinde sanki
Tersine yansıyordu renkler
Kıpırtılar, davranışlar, görüntüler

Bir şemsiye gibi tutuşuyordu
Başlarında aşağılık soytarıların
Utanmaz yüzlerin orospuların
Tanrının o kutsal ışık çemberi

Bataklıkları alkolün
Ağulu buharlarıyla buruk
Çekti derin köşelerine
Durgun aydınlar yığınını
Kemirdi aç gözlü fareler
Altın yapraklarını kitapların
Eskimiş raflarda, dolaplarda.

Güneş ölmüştü
Güneş ölmüştü ve yarın
Uslarında küçük çocukların
Yitik, belirsiz bir kavramdı.
Defterlerine sıçrayan kapkara
İri bir mürekkep lekesiyle
Anlatıyordu çocuklar
Tuhaflığını bu eskimiş sözcüğün.

Zavallı halk
Yüreği ölgün, bitmiş, dalgın
Huzursuz ağırlığı altında ölü
gövdesinin
Bir yerden bir yere sürünüyordu
Ve önlenmez cinayet isteği
Durmadan büyüyordu ellerinde.

Kimi zaman ufacık bir kıvılcım
Bu cansız ve sessiz topluluğu
Ta içinden dağıtıyordu birden.
İnsanlar saldırarak birbirlerine
Biri karısının boğazını
Kör bir bıçakla kesiyordu
Bir ana birer birer çocuklarını
Tandırın ateşine atıyordu.

Boğulmuş kendi korkularında
Ürkütücü duygusu suçluluğun
Öldürdü öldürdü kör ruhlarını
Ve çocukları.

Ne zaman bir tutsak asılırken
Darağacının yağlı halatı
Korkudan kasılan gözlerini
Sıkarak dışarıya fırlatsa
Onlar dalardı içlerine
Şehvetle titreyen bir düşünceden
Gerilirdi yaşlı, yorgun sinirleri.

Ama her zaman alanın kıyısında
Bu küçük canileri görürdün
Durmuşlar ve dalgın bakıyorlar
Fıskiyelerden suyun durmaksızın akışına.
Ola ki gene de arkasına
Ezilmiş gözlerinin ve donmuş derinlerde
Yarı canlı bir küçük şey karışık,
Kalmıştır.
Güçsüz bir çırpınışla istiyordu
İnanmayı su sesinin doğruluğuna

Ola ki...
Ola ki.. ama ne sonsuz boşluk...
Güneş ölmüştü
Kim bilebilirdi artık
Yüreklerden kaçan o üzgün
güvercinin
İnanç olduğunu...

Ah tutsağın sesi...
Büyüklüğü senin umutsuzluğunun
Işığa bir küçük yol açmayacak mı
Bu uğursuz gecenin bir köşesinden?
Ah tutsağın sesi...

Çev: Onat Kutlar - Celal Hosrovşahi

Gecenin Soğuk Caddelerinde

Pişman değilim
Düşünürken yenilgiyi,o acı yenilgiyi
Çünkü ölüm tepesinin doruğunda
Öptüm yazgımın çarmıhını

Gecenin soğuk caddelerinde
Hep tedirgin ayrılıyor çiftler
Birbirlerinden
Bir tek fısıltı duyuluyor :Hoşça kal ! Hoşça kal !
Gecenin soğuk caddelerinde

Pişman değilim
Zamanın ötesinde akıp gidiyor benim yüreğim
Yaşam yeniden doğuracak onu
Yeniden yaşatacak beni rüzgarın
Göllerinde yüzen haberci gülü

Bak, gene de nasıl dokunabiliyorum
Kalıntısıyla ellerimin karanlık düşlerin dibine
Nasıl bir dövme yapabiliyorum yüreğime kan lekesi gibi
Suçsuz mutluluklarından yaşamın ?

Pişman değilim
Benden konuş ey sevgilim bir başka benle
Gecenin soğuk caddelerinde
Gene aşk dolu gözlerini gördüğün
Benden !
Ve hatırla beni, kederle öperken o
Gözlerinin altındaki çizgileri...

Rüzgar Bizi Götürecek

küçücük gecemde benim, ne yazık
rüzgârın yapraklarla buluşması var
küçücük gecemde benim yıkım korkusu var

dinle
karanlığın esintisini duyuyor musun
bakıyorum elgince ben bu mutluluğa
bağımlısıyım ben kendi umutsuzluğumun

dinle
karanlığın esintisini duyuyor musun
şimdi bir şeyler geçiyor geceden
ay kızıldır ve allak bullak
ve her an yıkılma korkusundaki bu damda
bulutlar sanki, yaslı yığınlar misali
yağış anını bekliyorlar

bir an
ve sonrasında hiç
bu pencerenin arkasında gece titremede
ve yeryüzü giderek durmada
bu pencerenin arkasında bir bilinmez
seni ve beni merak ediyor
ey baştan aşağı yeşil
yakıcı anılar gibi ellerini
bırak benim aşık ellerime
ve dudaklarını
varlığın sıcak duygusunu
benim sevdalı dudaklarımın okşayışına bırak

rüzgâr bizi götürecek
rüzgâr bizi götürecek

inanalım Soğuk Mevsimin Başlangıcına

ve bu benim
yalnız bir kadın
soğuk bir mevsimin eşiğinde
yeryüzünün kirlenmiş varlığını anlamanın
başlangıcında
ve gökyüzünün yalın ve hüzünlü umutsuzluğu
ve bu beton ellerin güçsüzlüğü

zaman geçti
zaman geçti ve saat dört kez çaldı
dört kez çaldı
bugün aralık ayının yirmi biridir
ben mevsimlerin gizini biliyorum
ve anların sözlerini anlıyorum
kurtarıcı mezarda uyumuştur
ve toprak, ağırlayan toprak
dinginliğe bir belirtidir

zaman akıp geçti ve saat dört kez çaldı

sokakta rüzgâr esiyor
sokakta rüzgâr esiyor
ve ben çiçeklerin çiftleşmesini düşünüyorum
cılız, kansız saplarıyla goncaları
ve bu veremli yorgun zamanı
ve bir adam ıslak ağaçların yanından geçiyor
damarlarının mavi urganı
ölü yılanlar gibi boynunun iki yanından
yukarı süzülmüştür
ve allak bullak şakaklarında o kanlı heceyi
yineliyorlar
-selam
-selam

ve ben çiçeklerin çiftleşmesini düşünüyorum
soğuk bir mevsimin eşiğinde
aynaların ağıtı topluluğunda
ve uçuk renkli deneyimlerin yaslı toplantısında
ve suskunluğun bilgisiyle döllenmiş bu günbatımında

gitmekte olan o kimseye böyle
dayançlı
ağır
başıboş
nasıl dur emri verilebilir
o adama nasıl diri olmadığı söylenebilir, hiçbir
zaman diri olmadığı

sokakta rüzgâr esiyor
inzivanın tekil kargaları
sıkıntının yaşlı bahçelerinde dönüyorlar
ve merdivenin boyu
ne kadar kısa

onlar bir yüreğin tüm saflığını
kendileriyle masallar sarayına götürdüler
ve şimdi artık
nasıl birisi dansa kalkacak
ve çocukluk saçlarını
akan sulara dökecek
ve sonunda koparıp kokladığı elmayı
ayakları altında ezecek

sevgili, ey biricik sevgili
ne de çok kara bulut var güneşin konukluğunu
bekleyen
uçuş düşlediğin bir yolda bir gün
o kuş belirdi

sanki yeşil hayal çizgilerindendi
esintinin şehvetinde soluyan taze yapraklar
sanki
pencerenin lekesiz belleğinde yanan o mor yalaz
lambanın masum düşüncesinden başka bir şey
değildi

sokakta rüzgâr esiyor
bu yıkımın başlangıcıdır
senin ellerinin yıkıldığı gün de rüzgâr esiyordu
sevgili yıldızlar
kartondan yapılı sevgili yıldızlar
gökyüzünde, yalan esmeye başlayınca
artık yenik peygamberlerin surelerine nasıl
sığınılabilir
biz binlerce bin yıllık ölüler gibi birbirimize
varırız ve o zaman
güneş cesetlerimizin boşa gitmişliğini yargılayacak

ben üşüyorum
ben üşüyorum ve sanki hiçbir zaman ısınmayacağım
sevgili, ey biricik sevgili, "o şarap meğer kaç
yıllıkmış"
bak burada
zaman nasıl da ağır
ve balıklar nasıl da benim etlerimi kemiriyorlar
neden beni hep deniz diplerinde tutuyorsun

ben üşüyorum ve sedef küpelerden nefret ediyorum
ben üşüyorum ve biliyorum
yabanıl bir gelinciğin tüm kızıl evhamlarından
birkaç damla kandan başka
hiçbir şey arda kalmayacak
çizgileri bırakacağım

sayı saymasını da bırakacağım
ve sınırlı geometrik biçimler arasından
enginin duyumsal düzlemlerine sığınacağım
ben çıplağım, çıplağım, çıplak
sevgi sözcükleri arasındaki duraksamalar gibi çıplak
ve aşktandır tüm yaralarım benim
aşktan, aşktan, aşktan
ben bu başıboş adayı
okyanusun devriminden geçirmişim
ve dağ patlamasından
ve paramparça olmak o birleşik varlığın giziydi
en değersiz zerresinden güneş doğdu

selam ey masum gece

selam ey gece, ey çöl kurtlarının gözlerini
inanın ve güvenin kemiksi oyluklarına dönüştüren
ve senin pınarının kıyısında, söğütlerin ruhları
baltaların sevecen ruhlarını kokluyorlar
ben düşüncelerin, sözlerin ve seslerin aldırmazlık
dünyasından geliyorum
ve bu dünya yılan yuvasına benziyor
ve bu dünya
öyle insanların ayak sesleriyle doludur ki
seni öpüyorken
kafalarında seni asacakları urganı örüyorlar

selam ey masum gece

pencereyle görmek arasında
her zaman bir aralık var

niçin bakmadım
bir adam ıslak ağaçların yanından geçtiği zamanki
gibi

niçin bakmadım
annem o gece ağlamıştı sanırım
benim acıya ulaştığımı ve dölün biçimlendiği gece
benim akasya başaklarına gelin olduğum gece
isfahan'ın mavi çini tınlamasıyla dolduğu gece
ve benim yarı yanım olan kimse, benim dölümün
içine dönmüştü
ve ben onu aynada görüyordum
ayna gibi duru ve aydınlıktı
ve ansızın çağırdı beni
ve ben akasya başaklarının gelini oldum
annem o gece ağlamıştı sanırım

bu tıkalı küçük pencereye nasıl da boş bir aydınlık
uğradı
niçin bakmadım
tüm mutluluk anları biliyorlardı
senin ellerinin yıkılacağını
ve ben bakmadım
ta ki saatin penceresi
açıldı ve o özgün kanarya dört kez öttü
dört kez öttü
ve ben o küçük kadınla karşılaştım
gözleri, simurgların boş yuvaları gibiydi
baldırlarının kımıltısında giderken sanki
benim görkemli düşümün kızlığını
kendisiyle götürüyordu gecenin yatağına

acaba saçlarımı yeniden
rüzgârda tarayacak mıyım
acaba bahçelere menekşe ekecek miyim
ve sardunyaları
pencere ardındaki gökyüzüne koyacak mıyım
dans edecek miyim yeniden bardaklar üstünde
kapı zili acaba beni
yeniden sesin bekleyişine doğru götürecek mi

"bitti artık" dedim anneme
"hep düşünmeden önce olur olanlar
gazeteye başsağlığı ilanı vermeliyiz" dedim

boş insan
güvenle dolu, boş insan
bak dişleri nasıl
çiğnerken marş söylüyor
ve gözleri nasıl
yırtıyor dikizlerken
ve o nasıl ıslak ağaçların yanından geçiyor
dayançlı
ağır
başı boş

saat dörtte
damarlarının mavi urganı
ölü yılanlar gibi iki yanından boynunun
yukarı süzülmüş oldukları an
ve allak bullak şakaklarında o kanlı heceyi
yineliyorken
-selam
-selam
sen asla o dört su lalesini
kokladın mı hiç
zaman geçti
zaman geçti ve gece akasyanın çıplak dallarına düştü
gece pencere camlarının ardında kayıyor
ve soğuk diliyle
geçmiş günün artıklarını içine çekiyor

ben nereden geliyorum
ben nereden geliyorum
böyle bulaşmışım gecenin kokusuna
mezarımın toprağı tazedir hâlâ
o iki genç yeşil elin mezarını söylüyorum

ne de sevecendin ey sevgili, ey biricik sevgili
ne de sevecendin yalan söylerken
ne de sevecendin aynaların göz kapaklarını kapatırken
ve avizeleri
tel saplarından koparırken
ve acımasız karanlıkta beni aşk ovalarına götürürken
ta ki susuzluk yangınının uzantısı olan o şaşkın
buğu uyku çimenliğine oturdu
ve o karton yıldızlar
sonsuzun çevresinde dönerlerdi
sözü neden sesli söylediler
bakışı neden görüşmenin evinde konuk ettiler
neden okşayışı
kızoğlankız saçların arına götürdüler
bak burada nasıl
sözle konuşanın
bakışla okşayanın
ve okşayışla ürkmekten dinginleşen canı
sanı direklerinde
çarmıha gerilmiştir
ve gerçeğin beş harfi olan
senin beş parmağının dalı
onun yanaklarında nasıl iz bırakmıştır

suskunluk nedir, nedir, nedir ey biricik sevgili
suskunluk nedir söylenmemiş sözlerden başka
ben susuyorum fakat serçelerin dili
doğa şöleninin akan sözcüklerinin yaşam dilidir
serçelerin dili yani; bahar, yaprak, bahar
serçelerin dili yani; meltem, koku, meltem
serçelerin dili fabrikada ölüyor

bu kimdir, bu sonsuzluğun caddesi üstünde
birlik anına doğru yürüyen
ve her zamanki saatini

matematiğin eksiltmeler ve ayırmalar mantığıyla
kuran
bu kimdir bu, horozların ötüşünü
gündüzün yüreğinin başlangıcı diye bilmeyen
kahvaltı kokusu başlangıcı diye bilen
kimdir bu, başında aşk tacı taşıyan
ve gelinlik giysileri içinde çürüyen
demek sonunda güneş
aynı zamanda
umutsuz kutuplarının ikisine birden ışımadı
sen mavi çini tınlamasından boşaldın
ve ben öyle doluyum ki sesimin üzerinde namaz
kılıyorlar

mutlu cenazeler
üzgün cenazeler
suskun düşünür cenazeler
güler yüzlü, güzel giysili, obur cenazeler
belirli saatlerin duraklarında
ve geçici ışıkların kuşkulu zemininde
ve boşunalığın çürük meyvalarını satın alma
şehvetinde
ah
kavşaklarda ne insanlar var olayları merak ediyorlar
ve bu, dur düdüklerinin sesi
zamanın dişlisi altında bir adamın ezilmesi
gerektiği, gerektiği, gerektiği bir anda
ıslak ağaçların yanından geçen adam

ben nereden geliyorum

"bitti artık" dedim anneme
"hep düşünmeden önce olur olanlar
gazeteye başsağlığı ilanı vermeliyiz" dedim

selam sana ey yalnızlığın garipliği
odayı sana bırakıyorum
kara bulutlar her zaman çünkü
arınmanın yeni ayetlerinin peygamberleridir
ve bir mumun tanıklığında
apaydın bir giz var onu
o sonuncu ve o en uzun yalaz iyi biliyor

inanalım
soğuk mevsimin başlangıcına inanalım
düş bahçelerinin yıkıntılarına inanalım
işsiz devrik oraklara
ve tutsak tanelere
bak nasıl da kar yağıyor

belki de gerçek o iki genç eldi, o iki genç el
durmadan yağan karın altında gömülmüş olan
ve bir dahaki yıl, bahar
pencerenin arkasındaki gökyüzüyle seviştiğinde
ve teninde fışkırdıklarında
uçarı yeşil saplı fıskiyeler
çiçek açacak olan o iki genç el
sevgili, ey biricik sevgili
inanalım soğuk mevsimin başlangıcına

ÖPÜCÜK

her iki gözünde onun günah gülüyordu
yüzüne ay ışığı gülüyordu
o suskun dudakların geçişinde
sığınmasız bir yalaz gülüyordu

utangaç ve silik bir istekle dolu
bakışları sarhoşluk renginde olmalı
gözlerine baktım ve söyledi:
aşktan bir ürün almalı

bir gölge eğildi diğer gölge üstüne
gecenin gizlisine saklandı
bir soluk kaydı bir yüze
iki dudak ortasında öpüş yalazlandı

KUŞ
SADECE BİR KUŞTU

kuş dedi: "oooh! nasıl da mis koku, nasıl da güneş!
bahar gelmiştir
ve ben kendi çiftimi bulmaya çıkacağım"

kuş taraçanın kıyısından uçtu
bir ileti gibi uçtu
kuş küçüktü
kuş düşünmüyordu
kuş gazete okumuyordu
kuşun borcu yoktu
insanları tanımıyordu kuş
kuş havada
ve kırmızı tehlike ışıkları üstünde
ve habersizlik yükseklerde uçuşuyordu
ve mavi anları
delice deniyordu

kuş, ah sadece bir kuştu.

Çev : Haşim Hüsrevşahi
Yeniden Doğuş'tan

GAZEL

benim sesimi taşlarca dinliyorsun
taşsın hemen dinlediklerini unutuyorsun

ilkbahar sağanağısın ve pencerenin uykusunu
dürtü darbeleriyle kaçırıyorsun

okşayışın yeşil dalı olan elimi
ölü yapraklarla seviştiriyorsun

şaraptan daha sapkınsın ve gözü
yalazlara oturtuyor döndürüyorsun

ey kanımın bataklığının altın balığı
hoş olsun sarhoşluğun beni içiyorsun

sen gün batımının mor derelerisin ve gündüzü
göğsüne bastırıyor söndürüyorsun

gölgelerde, oturdu senin Furuğ'un ve uçuklaştı
gölgelerle onu neden karaya bürüyorsun?

Çev : Haşim Hüsrevşahi
Yeniden Doğuş'tan

SORU

Selâm balıklar... selâm,balıklar
Selâm, kırmızılar , yeşiller, sarılar
Bana söyleyin ölülerin gözbebekleri gibi donuk ve şehrin
gecelerinin sonu gibi kapalı ve daimi
Dudaklarımın kaval sesini işitmiş miydiniz?

Yalnızlık ve korku perilerinin diyarından
Yatak odalarının tuğlalarının güvenine
Saatlerin tıkırtısının ninnilerine
Ve ışık camlarının çekirdeklerine rastlamış mıydınız?

Ve her zaman olduğu gibi
Taçlı yıldızlar gökyüzünden toprağa düşer
Afacan küçük kalpler
Ağlama duygusu ile ıslanır

Çev: Hatice Gülcan Topkaya
Yeniden Doğuş'tan

Onu bağışlayın

O bazen
Vücudunun kederli bağlantısını
Durgun sularda
Boş mezarlarla, unutuyor
Ve aptalca zannediyor ki
Yaşama hakkı var,
Onu bağışlayın
Bir resmin sıradan öfkesini
Kışkırtmanın uzak arzusu
Kağıdının gözlerinde eriyor
Onu bağışlayın
Baştan başa tabutunda
Ayın kırmızı halesi geziniyor
Ve gecenin değişken kokuları
Vücudunu bin yıllık uykusundan
Uyandırıyor
Onu bağışlayın
O içten yıkık
Ama hala gözlerinin içi ışık zerrelerinin hayaliyle parlıyor
Ve anlamsız saçları
Ümitsizce aşkının soluklarının etkisi ile titriyor
Ey mutluluğun sade ülkesinin sakinleri
Ey yağmurda açılan pencerelerinin komşuları
Onu bağışlayın
Onu bağışlayın
Çünkü büyülenmiş
Çünkü sizin ağır gelen varlığınızın kökleri
Onun gurbet topraklarında derinlere kök salıyor
Ve onun kolay inan kalbi
Hasretin acı darbeleriyle
Göğsünün içinde kabardıkça kabarıyor

Çeviren: Hatice Gülcan Topkaya
Yeniden Doğuş’tan

GÜNEŞ DOĞUYOR

Bak nasıl içimde gözlerimin
Eriyor damla damla keder
Karanlık ve isyancı gölgem nasıl
Tutsağı oluyor güneşin
Bak
Yok oluyor tüm varlığım ve beni
İçine alıyor bir kıvılcım
Fırlatıyor taa doruklara
Bak nasıl
Sayısız yıldızla
Doluyor gökyüzüm benim
Uzaklardan geldin sen ve uzaklardan
Ve kokular ve ışıklar ülkesinden
Şimdi bir teknedeyim seninle birlikte
Fildişi, bulut ve kristal
Götür beni ey yüreğimi okşayan umudum
Götür şiirlerin ve coşkuların kentine

Yıldızlarla dolu bir yol beni götürdüğün
Çıkardığın yer yıldızlardan daha yüksek
Bak
Nasıl yandım ben bu yıldızlarla
Ateşli yıldızlarla doldum ağzıma kadar
Durgun sularından gecenin saf ve kırmızı balıklar gibi
Yıldızlar topladım

Eskiden ne kadar uzaktı toprak
Gökyüzünün mor köşelerine
Yeniden duyuyorum şimdi
Senin sesini
Karlı kanatlı sesini meleklerin

Bak nerelere ulaştım sonunda ben
Samanyoluna, ölümsüzlüğe, bir sonsuzluğa

Birlikte çıktığımız doruklarda şimdi
Yıka beni dalgaların şarabıyla
İpeğine sar beni öpüşlerinin
İşte beni yeniden bitmeyen gecelerde
Bırakma artık beni
Beni yıldızlardan ayırma

*Bak tam karşımızda gecenin mumu
Damla damla nasıl eriyor
Nasıl doluyor ağzına kadar uyku şarabıyla
Gözlerimin simsiyah kadehi
Senin ninnilerini dinlerken
Ve bak nasıl
Şiirlerimin beşiğine
Sen doğuyorsun, güneş doğuyor

*nıgah kum ki mum-ı şeb berahı ma
çegune katre katre ab-mişeved
sürahiye siyahı dideganı men
be lay lay germ tu
lebaleb ez şerab mişeved
be ruyi kahvare haye şiir men
nıgah kun
tu midemi ve aftab mişeved

Çev :Hatice Gülcan Topkaya

BEN SENDEN ÖLÜRDÜM

ben senden ölürdüm
oysa sen benim yaşamımdın

sen benimle giderdin
sen bende okurdun
ben caddeleri
başıboş dolaşırken
sen benimle giderdin
sen bende okurdun

sen ulu çınarlar ortasında, sevdalı serçeleri
pencerenin gün ışığına çağırırdın
gece yinelendiğinde
gece bitmediğinde sen
ulu çınarlar ortasında, sevdalı serçeleri
pencerenin gün ışığına çağırırdın.

sen ışıklarınla gelirdin sokağımıza
sen ışıklarınla gelirdin
çocuklar gidince
ve akasya başakları uyuyunca
ve ben aynada yalnız kalınca
sen ışıklarınla gelirdin...

sen ellerini bağışlardın
sen gözlerini bağışlardın
sen sevecenliğini bağışlardın
ben açken sen
hayatını bağışlardın
ışık misali bonkördün
sen lâleleri toplardın
ve örterdin saçlarımı
saçlarım kendi çıplaklığında titrediğinde
sen lâleleri toplardın

sen yanaklarını yaslardın
memelerimin acısına
ve ben
söylemeye başka bir şey bulamadığımda
sen yanaklarını yaslardın
memelerimin acısına
ve dinlerdin
ağlayarak akan kanımı
ve ağlayarak ölen aşkımı

sen dinlerdin
görmezdin beni ancak.

Çev : Haşim Hüsrevşahi
Yeniden Doğuş

MUTLU İNSANLARDANIM

Mutlu insanlardanım
Pencerenin yanına gittim, hevesle
altı yüz yetmiş sekiz defa
İnce toz, çöp ve idrar kokusuyla
yüklü havayı içime doldurdum
Ve altı yüz yetmiş sekiz borç senedinin

Ve altı yetmiş sekiz iş başvurusunun
altına yazdım

YALNIZLIĞIN HÜZNÜ

Camın arkasında kar yağıyor
Camın arkasında kar yağıyor
Bir el, yüreğimin sessizliğine
Hüzün tohumları ekiyor.
Sonumu böyle gördükten sonra
Saçların ağardı ey kar,
Ama yüreğime yağdın ne yazık
Mezarıma değil.
Bir fidan gibi titriyor gövdem
Yalnızlığın soğuğundan.
Süzülüyor kalbimin karanlığına
Yalnızlığın korkunçluğu
Artık içimi ısıtmıyorsun Aşk
Ey donmuş güneş
Gönlüm ümitsizlik çölü
Yorgunum, aşktan yorgun.
Ey aldatıcı şeytan, şiir
Senin de sevinçli goncan kurudu,
Sonunda;
Ruhum, bu kederli uykudan uyandı.
Ondan sonra neye baktıysam
Baş döndürücü
Şarabı görüm,
Ne yazık aradığım bir rüyanın hayaliydi.
Tanrım, cehennemi,n kapılarını benim için aç
Ne zaman kadar gizleyeceğim yüreğimde
Cehennem sıcağı arzumu.

Batıda batan güneşi çok gördüm,
Ne yazık güneyde soldu
Benim batamayan güneşim.
Ondan sonra ne arıyordum,
Ondan sonra neyi gözetliyorum?
Soğuk bir damla gözyaşı
Sıcak bir mezar gerek benim için uyumaya.
Camın arkasında kar yağıyor,
Camın arkasında kar yağıyor,
Bir el, yüreğimin sessizliğine
Hüzün tohumları ekiyor.

Gereksinimin Yenilgisi

bir ateşti ve söndü
yürek senin bağlarından kurtulunca
bir bağdı ve koptu
üzüncün tılsımlı camı kırılınca
sarılayım diye sana geldim
oysa gördüm yapraksız bir dalsın
umudumun gözünde sen
ölümün gülümsemesisin
ah ne denli tatlıdır
mezarının başında senin, ey gereksinimli aşk
dans etmek
ah ne tatlıdır
ey yakan ölümcül öpüş,
senden vazgeçmek
ah ne denli tatlıdır
senden kopup başkasına varmak
kapıyı yürek üzüncüne kapamak
cennet burdadır
yemin olsun tanrıya, bulut gölgesi ve ekin kıyısı burdadır
sen hiç düşünme en iyisi
beni ve harlanan acımı
ben acıdan yakınmam
ben yalazdan yanmam

Sevmekten

bu gece gözlerinin göğünden
şiirime yıldız yağıyor
kâğıtların beyaz sessizliğinde
kıvılcım ekiyor pençelerim
sıtmalı, divane şiirim
arzuların yarığından mahcup
yeniden yakıyor vücudunu onun
ateşlerin ebedi susuzluğu
evet, sevmenin başlangıcıdır bu
gerçi belirsizdir yolun sonu
ama ben artık düşünmüyorum sonu
sevmektir güzel olan çünkü
karanlıktan sakınmak niye
gece elmas damlalarıyla doludur
geceden geriye kalansa
sarhoş eden leylak kokusudur
ah, bırak kaybolayım sende
benden iz sürerek bulamasın artık kimse izimi
yakıcı ruhun ve nemli ahın
şarkımın gövdesinde essin dursun
ah bırak bu açık pencerenden
rüyaların ipkeleri üzerinde uyuyarak
ışıltılı bir kanatla uçayım
dünyanın hisarlarından geçeyim
hayattan ne istiyorum biliyorsun
ben sen olayım, sen, tepeden tırnağa sen
bin defa gelmek mümkün olsa dünyaya
her defasında sen, her defasında sen
bir denizdir bende saklı olan

ne zaman güç bulacağım saklamaya kendimi
keşke sana bu korkulu tufanı
anlatacak gücüm olsaydı
öyle doluyum ki seninle
çöllerde koşmak
dağa taşa vurmak başımı
gövdemi dalgalara atmak istiyorum
öyle doluyum ki seninle
kendimden döküleceğim toz gibi
bastığın yere baş koyacağım usulca
uçarı gölgene asılıp kalacağım
evet, sevmenin başlangıcıdır bu
gerçi belirsizdir yolun sonu
ama ben artık düşünmüyorum sonu
sevmektir güzel olan çünkü

DUVAR

soğuk anların ivmeli geçişinde
yabanıl gözlerin senin,
kendi suskunluğunda
çevreme duvar örüyor
kaçıyorum senden yol sapaklarında
kırları ay ışığı tozunda göreyim diye
yıkanayım diye ışık pınarlarında
sıcak yaz sabahının alaca sisinde
eteklerimi kır çiçekleriyle dolduravım diye
köy kulübeleri damından horoz sesleri duyayım diye
kaçıyorum senden, çöl ortasında ölesiye
yeşilliklere basayım diye
otların soğuk çiyini içeyim diye
kaçıyorum senden, terk edilmiş bir kıyıda
karanlığın bulutunda yiten kayalar üstünden
deniz fırtınalarının dönen danslını göreyim diye.
uzak bir günbatımında
yaban güvercinler gibi kanatlarımın altına alayim diye
gökyüzünü, dağları, kırları,
kuru çalılar arasından
çöl kuşlarının sevinç şarkılarını
duyayım diye
kaçıyorum senden, senden uzak, açayım diye
istek kentinin yolunu
ve kentin içinde
düş sarayının ağır altın kilidini
ancak senin gözlerin suskun çığlıklarıyla
yolları gözlerimde bulandırıyor
gizinin karanlığında durmadan
çevremde duvar örüyor
sonunda bir gün…

kuşku gözünün büyüsünden kaçarım
saçılırım alaca düş çiçeklerinden saçılır gibi
gece esintisi saçlarının dalgasından süzülürüm
giderim güneş kıyılarına değin
sonsuz dinginliğinde uyuyan bir dünyada
usulca kayarım altın renkli bir bulut yatağına
dökülür ışık sevinçli gökyüzüne
dökülür yığınla şarkının tarhı
ben oradan,, esrik ve özgür
bakarım dünyaya, senin büyülü gözlerinin
yollarını gözümde bulandırdığı
bakarım dünyaya, senin büyülü gözlerinin
gizemli karanlığında durmadan
çevresinde duvar ördüğü.

Günah

günah işledim lezzet dolu bir günah
titreyen esrik bir tenin yanında
tanrım ne bileyim ne yaptım ben
o karanlık susku dolu zulada
o karanlık susku dolu zulada
baktım gözlerine gizemleriyle dolu
gözlerinin çaresiz isteklerinden
kalbim göğsümde çırpınıp durdu
kırmızı şarap camda oynadı
gözlerinde heves yalazlandı
günah işledim lezzet dolu
bir günah alevli yangılı
bir kucakta günah işledim
kinci, sıcak ve demirsi iki kol ortasında

isyan

Tanrı olsaydım eğer haykırırdım bir gece tüm meleklere
Kevser suyunu cehennemin kazanında kaynatsınlar
Yakıcı meşale ellerinde, sakınanların sürüsünü
Cennetin yeşil taze otlağından atsınlar

Tanrısal sakınımdan yorgun, gece yarısı İblis'in yatağında
Yeni hatanın uçurumunda sığınak arardım
Tanrısal altın tacıma karşılık
Bir günahın kucağındaki karanlık acıyı tadardım

Benim sevgilim

benim sevgilim o
arsız çıplak teniyle
güçlü bacakları üstünde
ölüm gibi durdu
eğik devinimli çizgiler
onun isyancı organlarını
güçlü desenlerinde
izlemekte ....
benim sevgilim
doğa gibidir
kaçınılmaz apaçık anlamıyla
o benim yenilgimle
erkin gerçek yasasını
onaylıyor. .....
o, çevresinde
bir çocuk kokusu gibi
sürekli suçsuz anıları
uyandırıyor
o, sıradan hoş bir serenat
gibi
hoyrat ve çırılçıplaktır

o katıksız seviyor
yaşamın zerreciklerini
toprağın zerreciklerini
insan oğlunun üzüntülerini
lekesiz üzüntülerini
katıksız seviyor
köyün bir bağ sokağını
bir ağacı
bir külah dondurmayı
bir çamaşır ipini

benim sevgilim
sade bir insandır
sade bir insan
benim onu uğursuz ucubeler diyarında
şaşılası bir mezhebin son belirtisi gibi
memelerimin çalıları ortasında
sakladığım.

Gecenin Devi

küçük oğlum benim ninni
kapa gözünü gece olmuştur
uyu bu kara dev, gözünde kan
dudağında gülüşle gelmiştir
hayır uzaklaş sen kötüsün
uzaklaş nefret ediyorum senden
ben bebeğimin yanında uyanıkken
alıp kaçıramazsın onu benden

Yaralarım Aşktandır

ben çıplağım,çıplağım, çıplak
sevgi sözcükleri arasındaki duraksamalar kadar çıplak
ve tüm yaralarım benim aşktandır
aşktan, aşktan, aşktan.
ben bu başıboş adayı
okyanusun devriminden geçirmişim
ve dağ patlamasından.
ve paramparça olmak o birleşik varlığın giziydi
en değersiz zerresinden güneş doğdu.
selam ey masum gece!
selam ey gece, ey çöl kurtlarının gözlerini
inanın ve güvenin kemiksi oyuklarına dönüştüren!
ve senin pınarının kıyısında, söğütlerin ruhları
baltaların sevecen ruhlarını kokluyorlar
ben düşüncelerin, sözlerin ve seslerin aldırmazlık dünyasından
geliyorum
ve bu dünya yılan dünyasına benzerdir
ve bu dünya
öyle insanların adım sesleriyle doludur ki
seni öpüyorken
kafalarında seni asacakları urganı örüyorlar.

Hediye

ben gecenin sonundan söz ediyorum
ben karanlığın sonundan
ve gecenin sonundan söz ediyorum
evime gelirsen eğer sevgili bana bir ışık getir
ve küçücük bir pencere oradan
mutlu sokağın kalabalığını seyredeyim.
Çeviren : Haşim Hüsrevşahi
Yeniden Doğuş'tan
Ben Senden Ölürdüm
ben senden ölürdüm
oysa sen benim yaşamımdın
sen benimle giderdin
sen bende okurdun
ben caddeleri
başıboş dolaşırken
sen benimle giderdin
sen bende okurdun
sen ulu çınarlar ortasında, sevdalı serçeleri
pencerenin gün ışığına çağırırdın
gece yinelendiğinde
gece bitmediğinde sen
ulu çınarlar ortasında, sevdalı serçeleri
pencerenin gün ışığına çağırırdın.
sen ışıklarınla gelirdin sokağımıza
sen ışıklarınla gelirdin

çocuklar gidince
ve akasya başakları uyuyunca
ve ben aynada yalnız kalınca
sen ışıklarınla gelirdin…
sen ellerini bağışlardın
sen gözlerini bağışlardın
sen sevecenliğini bağışlardın
ben açken sen
hayatını bağışlardın
ışık misali bonkördün
sen laleleri toplardın
ve örterdin saçlarımı
saçlarım kendi çıplaklığında titrediğinde
sen laleleri toplardın
sen yanaklarını yaslardın
memelerimin acısına
ve ben
söylemeye başka bir şey bulamadığımda
sen yanaklarını yaslardın
memelerimin acısına
ve dinlerdin
ağlayarak akan kanımı
ve ağlayarak ölen aşkımı
sen dinlerdin
görmezdin beni ancak.
Kuş Sadece Bir Kuştu

kuş dedi: "oooh! nasıl da mis koku, nasıl da güneş!
bahar gelmiştir
ve ben kendi çiftimi bulmaya çıkacağım"
kuş taraçanın kıyısından uçtu
bir ileti gibi uçtu
kuş küçüktü
kuş düşünmüyordu
kuş gazete okumuyordu
kuşun borcu yoktu
insanları tanımıyordu kuş
kuş havada
ve kırmızı tehlike ışıkları üstünde
ve habersizlik yükseklerde uçuşuyordu
ve mavi anları
delice deniyordu
kuş, ah sadece bir kuştu.

Gazel

benim sesimi taşlarca dinliyorsun
taşsın hemen dinlediklerini unutuyorsun
ilkbahar sağanağısın ve pencerenin uykusunu
dürtü darbeleriyle kaçırıyorsun
okşayışın yeşil dalı olan elimi
ölü yapraklarla seviştiriyorsun
şaraptan daha sapkınsın ve gözü
yalazlara oturtuyor döndürüyorsun
ey kanımın bataklığının altın balığı
hoş olsun sarhoşluğun beni içiyorsun
sen gün batımının mor derelerisin ve gündüzü
göğsüne bastırıyor söndürüyorsun
gölgelerde, oturdu senin Furuğ'un ve uçuklaştı
gölgelerle onu neden karaya bürüyorsun?

Senin icin bir siir

arsızlıkla damgalanan
boş kinayelere gülen bendim
kendi varlığımın sesi olayım
istedim yazık ki 'kadın'dım